

OD ISTOG AUTORA

UREDNIK

PRIČE S DIJAGNOZOM

BOG TI POMOGO

ĐAVO JE MOJ DRUG

KANDŽE I KANDŽE 2

SVE CRVENKAPE SU ISTE

E BAŠ VAM HVALA

PIKAVCI NA PLAŽI

MARKO VIDOJKOVIĆ

Copyright © 2003, Marko Vidojković
Copyright © 2018 ovog izdanja, LAGUNA

Besposličarima

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Glupi Avgust u glupom maju	9
Pikavci na plaži	98
Epilog	227
O autoru	245

Glupi avgust u glupom maju

Kod Darka sam stigao u petnaest do osam. Otvorila mi je njegova sestra i bez reči otišla u svoju sobu. Moj prijatelj je stajao nasred dnevne sobe i urlao:

„JEBEM VAM BRE MATER! SVE ĆU DA VAS POBIJEM! AAAA, NISAM VAS JA DOVOLJNO TUKAO!“

Njegova keva šćućurila se u dnu sobe i čekala da oluja prođe. Svaki put kad bi negde putovao, Darko bi lomio stvari po kući i urlao na kevu i sestru. Tako je bilo kad je išao kod babe u selo, tako je bilo kad je odlazio u vojsku, tako je bilo svaki put kad bi išao na more.

„PROKLETA NESPOSOBNA KURVO! DIŽI DUPE! Gde si, majstore? 'OĆEŠ DA TI ODŠRAFIM TU BESKORISNU GLAVU, GADURO, JE L' TO 'OĆEŠ!?“

„U čemu je problem?“, pitao sam ga.

„Ah, u čemu je problem? Problem je, kao i uvek, u nesposobnim droljama oko mene.“

„Čoveče, nemoj kevu da nazivaš droljom preda mnom. Baš mi je neprijatno.“

„Ti onda idi u drugu sobu, ako ti je neprijatno. Ima da zovem svoju kevu u svojoj kući kako mi je volja. JESI LI ČULA, DROLJETINO MATORA IZDUVANA!?“

„Šta je bre, šta se tako strašno desilo?“

„Ma, šta se desilo! Spakovala mi je one kretenske crvene čarape. I to ne jedan, nego dva para! Zamisli, pederske crvene čarape, kakve nose pederi i ostala gamad!“

„I ti se zato dereš?“

„Slušaj, nisu to samo crvene čarape. Svakog dana, svakog sata, svakog minuta ona uradi nešto što me dovede do ludila. Uvek tako neku sitnicu. Ne zašećeri mi kafu, ne obriše prašinu s televizora, ne nahrani mačora, pa kreten grebe nameštaj, spakuje mi crvene čarape... i na kraju kako čovek da ne poludi!? A ona to namerno radi, samo da ti kažem. Dovede me tako do ludila, a onda glumi jadnicu tamo u ćošku i ljudi se zgražavaju kako ja nju maltretiram zbog takve gluposti kao što su crvene čarape. A da bilo ko drugi s njom mora da provodi čitave dane, čitav život, odavno bi je ubio! Eto, čak je i tebe prevarila, tebe koji ovde dolaziš poslednjih sto godina.“

Seo je na kauč i zapalio cigaretu. Njegova keva mi se pri-makla.

„Sine, molim te zaustavi ga, sve će nas pobiti.“ Darko ju je zatim gađao pikslom, ali je ona nekako izbegla udarac i pobegla iz sobe.

„DA TE VIŠE NISAM VIDEO OVDE! DA TE NISAM VIDEO OVDE KAD SE VRATIM S MORA,

KURVETINO OLINJALA! Jesi li je video? Namerno je to uradila, namerno ti je ono rekla jer je znala da ću da popizdim. Klimakterična pušikara.“

„Ajde, diži se, idemo.“

„Ma, idemo u kurac“, rekao je on i uzeo putnu torbu. Iz kuhinje je doneo kesu u kojoj su bili sokovi i sendviči. U ustima mu je bila cigareta. Zakašljao se, a pepeo mu je pao na tepih.

Izašli smo iz stana, a Darko nije ni pokušao da zatvori vrata za nama. Nisam hteo da se mešam, pa ih ni ja nisam zatvorio. Ispred lifta mi je namignuo.

Uхватili smo taksi, ja sam seo napred, a Darko pozadi. Taksista je hteo da nam naplati ekstra ako stavimo kofere u gepek, pa smo ih iz inata nagurali na zadnje sedište, pored mog prijatelja.

„Putujete momci, a?“

„Ne“, rekao je Darko, „bežimo. Juri nas policija, pa beži-mo glavom bez obzira, u pičku materinu odavde, što dalje to bolje.“

„Je l'? A zašto vas jure pubovi?“

„Zini da ti kažem.“

Taksista je zatim zamalo pregazio nekakvog dedu koji je pokušao da pretrči ulicu.

„Da im jebem mater pešačku. Sve je to nenormalno, svako ko nije uzeo volan u ruke nije ni za kurac, a svakog ko ima preko šezdeset godina trebalo bi bez milosti ubiti. Jeste

ga videli, ustao iz kreveta i krenuo po smrt. I baš pod moj auto! Smrad matori.“

Na radiju su bile vesti. Udruženje ratnih invalida zakazivalo je protestni skup. Taksista je istog trenutka reagovao.

„E, to će da vam vrati noge i ruke, slepci. Sad ste našli da se okupljate. Jebô vas onaj koji vas je poslao u rat. Svašta će dripci da izmisle. Zamisli, seru čak kako je čovek postao od majmuna. Zamisli šta seru!“

„To seru već sto pedeset godina, a i u školi smo to učili“, rekao sam mu.

„Ma šta ste vi učili? Učili ste moj kurac! Učili ste ono što vam je crveni antihrist usađivao u mozgove. Kakvi bre majmuni? Bio sam ja u zoološkom vrtu, video sam majmuna. I kako je, molim te, od njega nastao čovek? Zato što ima ruke i noge, zato je od njega nastao čovek? Pa ima i krava ruke i noge, pa...“

„Krava ima samo noge“, prekinuo sam ga.

„Ma, isti je to đavo. I majmun ima samo noge! Besio se po onim rešetkama i zadnjim i prednjim nogama. A dupe češe prednjim jer mu je tako lakše. I sad, majmun češe dupe prednjim nogama i kreteni odmah izmisle da su mu to ruke, pa im ni to nije bilo dovoljno nego onda izmisle da je i čovek nastao od majmuna. E, da im jebem mater.“

„A od čega je čovek postao ako ne od majmuna? Od svinje?“ , pitao sam ga.

„Kako bre od čega? Ni od čega, Bog ga je stvorio. Bog!“ , viknuo je taksista, zavukao ruku ispod sedišta i odatle izvukao *Bibliju*. Poljubio ju je i vratio nazad. „E, to je mene

spaslo. Ja svakog dana poljubim *Bibliju* i Bog me čuva... majmuni, daću im ja majmune. Truju decu majmunima. Eto, vas dvojicu su zatrovali. Da je kralj na vlasti, video bi ti kad bi se pominjali majmuni. NIKAD!“

Onda smo neko vreme ćutali sva trojica. Uhvatio sam Darkov pogled u retrovizoru. Bio je namrgođen i mislima verovatno u svom koferu, pored crvenih čarapa. Na kraju je taksista uleteo u neku gužvu u Karađorđevoj i zamolio nas da izađemo.

„Ajde, momci, ako vam nije teško, da se ne zavlačim u ovaj haos. Tu vam je stanica, odma'. Evo, platite mi pet dinara manje nego što piše na taksimetru. Ispizdeću u toj gužvi.“

Dao sam mu pet dinara manje nego što je pisalo na taksimetru i mi smo izašli.

Voz je bio na svom mestu. Ušli smo u vagon čiji je broj bio na kartama. Bio je prazan. Ili će ljudi doći u poslednji tren ili uopšte neće doći. Došli smo do našeg kupea, a kad smo ga otvorili, unutra su nas dočekali neki čovek i neka žena, stari pedesetak godina. Ležali su. On u desnom krevetu, ona u levom. Kreveti iznad njih bili su prazni. Darko i ja ušli smo u kupe i stali između njih. Žena se prekrila prljavim čebetom *Jugoslovenskih železnica* preko nosa i rekla:

„Mi ćemo ovde dole. Plašimo se da ne padnemo s kreveta ako voz naglo zakoči.“

* * *

Praznina. Ko zna kada se prvi put pojavila. Kad je *Zvezda* osvojila Kup šampiona? Kad sam završio srednju školu? Kad sam po osmi put uganuo nogu na malom fudbalu? Nije poznato. U svakom slučaju, ponovo sam je osetio pre nedelju dana kad su mi javili da je Božidar Spasić, mesar, umro od upale pluća. Bio je to venčani kum mojih razvedenih roditelja, a upala pluća bila je komplikacija hepatitisa C, zarađenog tokom dvadesetogodišnjeg fiksanja. Neki su za njega govorili da je bio laf, neki da je đubre, a neki su govorili da je pravio vrlo dobre kobasice. Ja nisam imao pojma šta je taj u stvari bio. Osušeni mesar sa debelim vratom i virusom u sebi. Umro. Ko ga jebe.

Keva mi je tog dana najavila sahranu Božidara Spasića, mesara. Ja sam rekao da ne idem na sahrane ljudima prema kojima osećam manje nego prema nogama komšinice s drugog sprata. Onda sam otišao na Pravni.

Seo sam na stepenište ispred ulaza. Dvadeset peti maj. Junski ispitni rok je počinjao. Nisam ništa prijavio. Bio sam četvrta godina. Milion ispita do kraja. Poslednji položio pre godinu dana. Ljudi su bili odlučni, ljudi su znali šta žele od života. Bilo ih je koji su u sedmom razredu osnovne škole izjavljivali kako će biti arhitekta, bilo ih je koji su želeli da budu mašinski inženjeri. Neki su postali mašinski inženjeri, neki su propali. Nema veze, znali su šta žele. Ja nisam želeo ništa i 1998. to sam i bio – *ništa* na stepeništu Pravnog fakulteta. Šta pobogu da se upiše posle pravno-birotehničke škole, osim Pravnog fakulteta? Najcrnje je što ni ove 1998, četiri godine kasnije, ne bih znao

šta da upišem. Možda i nije trebalo da upisujem fakultet, možda je, recimo, trebalo da postanem taksista. Voleo sam da vozim. Kroz grad. Noću. U tri pičke materine.

Sedeo sam na stepeništu desetak minuta, a onda me je uhvatila neka nervoza, od silnog proleća teško sam disao, a sitnina u džepu žuljala mi je jaja. Ušao sam u zgradu. Otišao na sprat. Ispred skriptarnice stajali su svršeni srednjoškolci i kupovali obrasce za upis. Nekoliko dobrih riba. Poželeo sam da viknem: *Ne deco, nemojte se zajebati kao ja! Upišite nešto drugo, bilo šta, samo ne prava! Na kraju ćete želeti da vozite taksi ili ćete početi da pričate sa zidovima!* Ipak, samo sam prošao pored njih i osmotrio im noge. Sišao sam u prizemlje, gde su devojke bile starije, neke čak i od mene. Sređene, u sakoima i lakovanim cipelama, sa preciznim razdeljcima i naočarima koje su im stajale jebozovno. Ja sam se vukao u šortsu, majici i patikama, nezanimljiv bilo kome. Sišao sam zatim u podrum, gde se nalazi katedra za Krivično pravo. Podrum Pravnog, sam po sebi, podseća na robiju, na vucibatine, na pljačku benzinske pumpe, na krivično pravo, sve u svemu. Nije bilo prozora, a oprljene neonke treperile su nervozno, nervozno.

Mina je stajala u samom dnu hodnika. Raskinuli smo pre tri meseca, a veza nam nije trajala ni dva. Strašne sise, čvrsto dupe i lepe oči. Ipak, bez sunčevog sjaja, od svega su ostale samo mišice. Dovoljno. Krenuo sam ka njoj kezeći se. Krv joj je jurnula u obraze.

„Odlazi!“, besno je prosiktala.

„Šta?“

„Odlazi, je l' čuješ?! Ne želim da pričam s tobom!“

„Mina, šta ti je?“

No, pre nego što je stigla da mi odgovori, neko mi je stavio ruku na rame. Okrenuo sam se. Vo, dva metra, sto kila, sandale, cvikeri. Njemu cvikeri nisu stajali jebozovno.

„Devojka neće da razgovara s tobom. Miči se“, rekao je vo.
„A koji si mi sad pa ti?“

„Ja sam Minin dečko. Udalji se da ne bi bilo problema.“

Mina je gledala u vrata kabineta. Vo se isprečio ispred mene i nje.

„Momak, nestani pre nego što obrišem patos tobom“, rekao je.

„Obriši kevi usta kurcem“, rekao sam i odmakao se dva-tri koraka, pretpostavivši da je uvreda bila prejaka. Njemu je pao mrak na oči, nekoliko sekundi nije znao šta da uradi, a ja sam to iskoristio da se još malo odmaknem, bliže jednoj stolici. Vo je napokon skočio, a Mina ga je uhvatila za majicu.

„NEMOJ, PETRE!“ On je zatim počeo da se otima vičući:
„PUSTI ME DA GA UBIJEM, PUSTI ME DA PRESU-
DIM MALOM GOVNARU!“

„NEMOJ, PETRE, NIJE ON VREDAN TOGA!“

Petar se otimao, Mina ga je držala, ja sam stajao i u tom haosu pokušavao da shvatim šta sam to uradio da bih bio osuđen na smrt.

Volujski napad zatim je malo popustio. Mina ga više nije držala, mazila ga je po obrazu, a on je pognute glave stajao i gundao.

„Idemo odavde, idemo odavde, Petre. Nismo mi kao on. Idemo“, počela je da ga vuče ka stepeništu. On se nevoljno vukao za njom. Stajao sam u hodniku, iznad mene treperave neonke, oko mene usamljene stolice. Ne treba nikad biti sa devojkom sa fakulteta. Iz zgrade. Iz istog odeljenja. Sa radnog mesta. Iz vrtića. Nikad.

* * *

Darko i ja smo bacili putne torbe na gornje krevete i izašli iz kupea.

„Ceo jebeni voz je prazan, jedino smo mi morali da zaglavimo s dva bolesna matora skota“, prosiktao je.

„Nemoj tako, čuće te.“ Zapravo, sigurno su ga čuli jer je voz stajao na stanici i svuda okolo vladala je mrtva tišina.

„Ma boli me baš kurac. Gde piše koji su njihovi kreveti?“
„Mora da piše na kartama.“

„Čim je ona rekla da su izabrali donje krevete, znači da tu nisu čista posla. Matorci hoće da nas izrade za krevete. Mora da su prvo isprobali gornje, videli da ne valjaju, pa su legli na one ispod. Ima usred noći da ustanem i da ih zakoljem!“, viknuo je Darko ka kupeu.

* * *

Dvadeset šestog maja probudio sam se u deset sati i osamnaest minuta. Otvorio sam oči i ugledao prašinu kako na sunčevom zraku jaše ka meni. Nadirala je i nadirala, a onda sam pomerio glavu i prašina je nestala. Imao

sam erekciju. Pogledao sam ispod pokrivača i pokušao da dokučim neki drugi razlog jutarnjoj erekciji osim biološkog. Neki viši razlog, neku veliku istinu zbog koje se svakog jutra budimo dignute kite. Očigledno je bilo u pitanju upozorenje sa nebesa. Probudiš se, a patka u punom naponu. Nema jasnije poruke od te. Sledećeg trenutka mi se nepovratno spustio.

Darko i ja smo se tog dana našli ispred moje zgrade u jedanaest sati. Trebao mu je prevoz. Hitno.

„Kuda ćemo?“

„Idemo na jedno mesto, na pola puta između Beograda i Pančeva“, rekao je.

„Na kakvo mesto, dođavola?!“

„Kod jedne babe.“

„Ti znaš da mojim kolima blokiraju kočnice. Crći će, nema greške. Teraš me da te vozim kod nekakve babe, u nekakvu vukojebinu...“

„Nije to vukojebina, nema ni deset kilometara do tamo.“

„Sve je preko Pančevačkog mosta vukojebina. Crći će nam kola, znam. Šta ćeš uostalom kod te babe?“

„Nije to obična baba, to je specijalna baba, iscelitelj. Bioenergijom leči sve živo, sportske povrede, bolesne bubrege, sterilitet, rak, sve!“

„A šta tebi fali?“

„Sjebô sam zgلوب leve šake kad sam dizao tegove juče. Potrebna mi je hitna pomoć.“

„Nisi slučajno mogao da odeš kod doktora, u Siminu? Auto ne bi crkô kad bismo išli do Simine. Ne crkava na rutama kraćim od dva kilometra. Nisi morao da odabereš vraća u Pičkovcu.“

„Normalan doktor bi me gnjavio s nekim sranjima, terao bi me da mirujem, da idem na terapije, meni treba trenutno isceljenje, moram da budem u treningu, moram večeras ponovo da dižem!“

Stojadin star šesnaest godina, kupljen od čoveka bez leve ruke, stojadin kojim je zgažen jedan novobeogradski pas i u kome je bilo poljubljeno nekoliko ružnih riba, bio je osuđen na propast. Nismo imali čemu da se nadamo. Ipak, Darko je bio uveren u potpuni uspeh.

Dok smo prelazili preko Pančevačkog mosta, ja sam osetio kako auto bez pitanja koči. Znao sam da je sve gotovo, znao sam da će nam dozvoliti da ga vozimo još nekoliko stotina metara, a da će nas potom izdati. Tek što smo prešli most, a auto nije hteo da ide ni sa gasom do daske.

„Gotovo“, rekao sam Darku.

„Šta je bre gotovo?“

„Crkô auto.“

„Stvarno?“

„Gotov je. Mrtav. Božidar Spasić, mesar, življi je od njega.“

„A ja mislio da se ti zajebavaš kad pričaš o tom autu.“

„Nikad se ne zajebavam kad pričam o autu.“

Pošto sa stojadinom nije bilo pregovora, nastavili smo peške i posle milion kilometara vucaranja po Vojvodini naišli smo na babinu kuću.

U dvorištu je bio drveni sto sa klupama i Darko i ja smo seli. Po stolu su gamizale bube i ja sam ih tamanio

beskompromisnim udarcima šakom. Čak i one velike, koje uopšte ne izgledaju bezazleno. Tri teget metalik limuzine bile su uparkirane ispred kuće.

Posle dva-tri minuta iz babine kuće izašlo je nekoliko gadnih tipova u odelima koja su vredela više od njihovih kola i njihovog vozača. Čelavi, neobrijani, namršteni, podvaljci, zlatni lanci, zlatni satovi. Prolazeći pored, prezrivo su nas gledali, naročito mog prijatelja koji je i sam bio čelav, neobrijan, težak sto kila, sa zlatnim lancem oko vrata, zlatnom narukvicom oko povređenog zgloba i velikim harmonikaškim prstenom na domalom prstu desne ruke.

Za mafijašima je iz kuće izašla i baba. Baba-vrač. Poluslepa, iskrivljena, jedva je hodala, i pet metara, koliko joj je trebalo do nas, prevalila je za minut i po.

„Ti si Darko?“, rekla je mom prijatelju.

„Ja sam.“

„Ti si fino dete. Pozdravi majku.“

„Oću, hvala.“

„Boli te ruka?“

„Da, levi zglob.“

„Sad će baba to da sredi, nemoj ti ništa da se brineš. A ti?“, iznenada mi se obratila baba. Dok su njih dvoje trabunjali, gledao sam nekog vrapca kako skače po smeću, pa me je baba baš isekla.

„Šta ja?“

„Ti si njegov prijatelj, je l' tako?“

„Tako je, ja mu držim strah“, rekao sam. Baba je gledala u sto i rukom prelazila preko insekata koje sam pobio.

„Ti si lupao u sto malopre?“

„Aha.“

„Ubijao si bube?“

„Da.“

„Bube su božja bića. I mačke su božja bića. I ja sam božje biće. I tvoj drug je božje biće, pa čak i ti. Svako ko ubije neko božje biće ide u pakao. Naročito ako ubija kao ti, bez razloga. Zašto si ubijao bube?!“

Baba je prešla u frontalni napad.

„Ne volim bube.“

„Ti si znači fašista. Ubio si nekog zato što ti se ne dopada!“, zagraktala je spremno.

„Tako je.“

„Šteta, a imaš tako lepe plave oči. Aj'mo unutra Darko, a možeš i ti s nama, dečko.“

Prostorija u koju nas je baba odvela bila je zavesom podeljena na dva dela. Jedan je bio nalik običnoj seljačkoj kući, s rakijom na stolu, šustiklama, mrtvim rođacima na slikama i muovama pod lusterom, a u drugom delu bio je kauč, sav prekriven peškirimima, stolica sasvim prekrivena peškirimima, par ikona i jedan fikus u saksiji. U kući je postojala još jedna prostorija. Tamo je nekakav deda u mrklom mraku gledao TV. Mi smo rekli *dobro dan*, a deda nam nije odgovorio. Baba mi je rekla da sednem za sto u delu s muovama, a Darku je rekla da se izuje i sedne na kauč prekriven peškirimima. Onda je baba povukla zavesu i oni su ostali s druge strane.